

та, увѣренъ съмъ, тате, чи тя е благора-  
сположена къмъ мене.

*Грабчо*, самъ полегичка.

Много съмъ задоволенъ чи ся научихъ  
такава една тайна. Това тъкмо искахъ  
да узная. (*высоко*) Е, сынокъ! Знаешъ ли  
сега какво трѣба да стане? Трѣба да ви-  
дишь да ся отгървешъ отъ таз' любовь,  
и да престанешъ да тичашъ подиръ една  
дѣвойка, която съмъ избралъ за себе си,  
и да ся оженишь подиръ малко съ оная,  
която съмъ ти назначилъ.

*Славчо*.

Така ли ся подигравате съ мене, тате?  
— Добръ! Понеже работытъ достигнаха  
до тука, казвамъ ви и азъ откровенно чи  
нѣма никакъ да ся оставя отъ любовта  
си за Марія; чи зимамъ венчко предъ о-  
чи, чи ще ся боря противъ каквыто и да  
е мжчнотии, па да видимъ кой ще я  
земне най-послѣ. Ако имате вуй въ ваша  
полза одобреніето на майка ѝ, имамъ и  
азъ други средства за моя защита.

*Грабчо*.

Какво, обѣнико! Имашь ты дързость-  
та да ходишь по диритъ ми?

*Славчо*.

Вуй ходите по моитъ, азъ я обикнахъ  
по-напредъ.